

[Statsministeren.]

Så vil jeg sige — som ministeren for udenrigsøkonomi var inde på det — at vi har den opfattelse, at der bør føres en alsidig og grundig oplysningskampagne om fællesmarkedsproblemerne. Den bør ikke føres af regeringen — det standpunkt havde vi, da vi var opposition, og vi har det stadig — men vi vil bede folketinget tage sig af tilrettelægningsopgaven, og vi mener, at den bør udgå fra de folkelige oplysningsforbund, de politiske partier, ungdomsorganisationer, højskoler, landbrugsskoler — og der kan sikkert findes flere centre, hvorfra en virkelig alsidig oplysning om disse forhold kan udgå. Det vil vel nok rejse et finansieringsproblem. Jeg håber og tror på, at det bliver af overskuelig størrelse. Jeg har allerede haft en samtale med folketingets formand om, at vi snarest muligt bør vende tilbage til dette spørgsmål på et partiformandsmøde, eller hvordan nu folketingets formand ønsker at gribe denne sag an.

Når jeg understreger, at det skal være en alsidig oplysningskampagne, så mener jeg alsidig. Jeg tror nemlig ikke, at argumenterne for tilslutning til fællesmarkedet vinder virkelig troværdighed, før argumenterne imod får mindst samme mulighed for at gøre sig gældende. Det er på den måde, vi normalt fører politisk debat her i landet, og det skal vi også gøre på fællesmarkedsområdet. Der skal være frihed både for Loke og Thor — så kan man jo selv fordele rollerne.

Så bliver jeg nødt til at gøre en enkelt bemærkning til hr. Niels Helveg Petersen. Det er da uden videre klart, at det principielle synspunkt, at man skal holde internationale aftaler, også er regeringens, også er socialdemokratiets. Som jeg sagde i går, må ikke mindst små lande holde på det princip. Vi har ved den beslutning, folketingets flertal traf i går, stødt an mod visse bestemmelser i EFTA-aftalen og i GATT-aftalen, men man skal huske på, at der i de samme aftaler findes en fuldstændig legal mulighed for at indføre direkte importrestriktioner, og i debatter på international basis om tilsvarende foranstaltninger som den, vi traf i går, har det været anerkendt, at en midlertidig importafgift må betragtes som et mindre onde end en direkte importregulering. Jeg synes egentlig, man skulle

anerkende, at det forholder sig sådan. Jeg forlanger ikke, at det radikale venstre skal skifte standpunkt eller holde tilbage på sin kritik, men jeg synes, man skal anerkende, at der i de to aftaler findes fuldt lovlig basis for at indføre en direkte importregulering med kvotaordninger, valutacentral eller varedirektorat, hvad man vil, og at det middel, regeringen valgte på baggrund af landets alvorlige økonomiske situation, er mildere. Når man så yderligere understreger det faktum, at der i loven er indbygget en automatisk aftrapning af den midlertidige importafgift, synes jeg, at den støden an mod internationale overenskomster, der her er tale om, i hvert fald kræver en kommentar af den art, jeg har givet her og også forsøgte at trænge igennem med i går.

Boligministeren (Helge Nielsen): Der er af forskellige ordførere sagt bemærkninger vedrørende boligproblemerne, også direkte rettet mod mig.

Hr. Poul Schlüter gav udtryk for, at jeg et eller andet sted var blevet citeret for at skulle have sagt, at vi ville føre vore forslag igennem alene. Det kan for det første ikke passe, al den stund vi ikke her i tinget alene har stemmer til at føre disse forslag igennem. Det, jeg har givet udtryk for, er, at vel ikke alle de forslag, vi agter at fremsætte, og som er blevet annonceret i statsministerens tiltrædelseserklæring, kan samle alle folketingets partier i enighed. Men jeg vil understrege herfra, at vi indbyder alle partier til et sagligt udvalgsarbejde om de forslag, som vi vil fremsætte.

Hr. Niels Helveg Petersen advarede kraftigt imod de økonomiske virkninger af vore forslag, og det er jo forståeligt i den givne økonomiske situation. Men må jeg minde både hr. Niels Helveg Petersen og hr. Henry Christensen om, at det er VKR-regeringen, der har skabt boligbyggeriets katastrofale situation igennem den økonomiske lovgivning eller mangel på samme, der er resultatet af VKR-regeringens godt 3½-årige periode, og dermed har fordyret eller stoppet boligbyggeriet, hvilket i dag nødvendiggør visse økonomiske midler, hvis situationen skal rettes op. Det tilsigter nogle af de lovforslag, som er skitseret, og som vi meget snart får lejlighed til at diskutere og tage stilling til.